

"La Virgen del Pilar dice que quiere ser marinera..."

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...que quiere ser capitana de una barquita pesquera."

Any V - Núm. 203

Barcelona, 15 de maig de 1935

Preu: 20 cèntims

LA MARINA

Retallem de El Norte de Castilla el següent article del seu conegut tècnic en qüestions marítimes:

Entre las paparruchas inventadas por el catalanismo cerial y descastado, una de las más traídas y llevadas es la de la tradición marinera de los catalanes. Y vaya cuento que se están trayendo con esta tradición y esta marinera de paucilla. Porque, vamos a cuentas: ¿cuándo fué Cataluña tuvo poderío marítimo? Jamás de los jamaeses, si no es en las novelas por entregas tardías de ese Rovira y Virgili que el diablo confunda. Porque si Cataluña tuvo alguna vez

para excusar su cobardía en imaginarias prohibiciones de los gloriosos Reyes Católicos.

¿Y ahora? ¿Cuántas veces no he leído en los periódicos catalanes que leo todos los días, único español que los lee, las amargas elegías lamentando que Barcelona haya vuelto la espalda al mar? ¿Vuelto? ¡Si no le ha dado la cara en su vida! En cambio, Aragón y Castilla, desde la meseta contemplan, más allá de sus vastos horizontes, la blanca espuma y las olas mecedoras de ensueños de grandeza patria un día perdida, pero hoy a punto de recobrar. Castilla, en efecto,

ORDRES DEL MINISTERI
—Diu que per les eleccions haurem de concentrar l'esquadra a Valladolid.

algo que ver con el mar, fué cuando llevaba el nombre glorioso de Aragón, y fué bajo su estandarte que si navegó, navegó. Pues, ¿qué eran, sino aragoneses, sus grandes almirantes? ¿Y qué fué, sino aragones, su tan traído como llevado mar? Aragón todavía conserva intacto su tesoro marítimo de mariscos fósiles, de cuando Cataluña todavía estaba sepultada en el abismo. Entonces, sus recios baturos prehistóricos, ya pescaban el mejillón y recorrian veloces en sus piraguas guerreras cien brazas por encima de los aguados y no nacidos catalanes.

¿Y después?
Después, ya lo hemos visto: los grandes conquistadores fueron hombres de tierra adentro, que llevaban el mar en sus almas aguerriadas. Cataluña, mientras tanto, en su pereza secular inventaba patrañas

vuelve a sus tradiciones marineras; los ojos puestos en el morado estandarte de Isabel va a renacer como gran potencia del mar. Ella cuenta ya con una flota inmensa que ha resistido todos los embates: las naves de sus catedrales y el Barco de Avila famoso, son testigos mudos de las glorias pasadas y han de ser los paladines de las futuras. Vamos a construir nuevas y potentes catedrales; vamos a multiplicar por mil los Barcos de Avila. Nuestra escuadra resistirá los embates de las más poderosas del mundo; sería preciso un ejército para destruirla o un terremoto, ya que un temporal nunca lo conseguirá. En el centro de nuestra amada España, la marina española tremolará otra vez, invencible, el pendón morado de Castilla. ¡El último barco y la última peseta! ¡Viva la Marina de tierra!

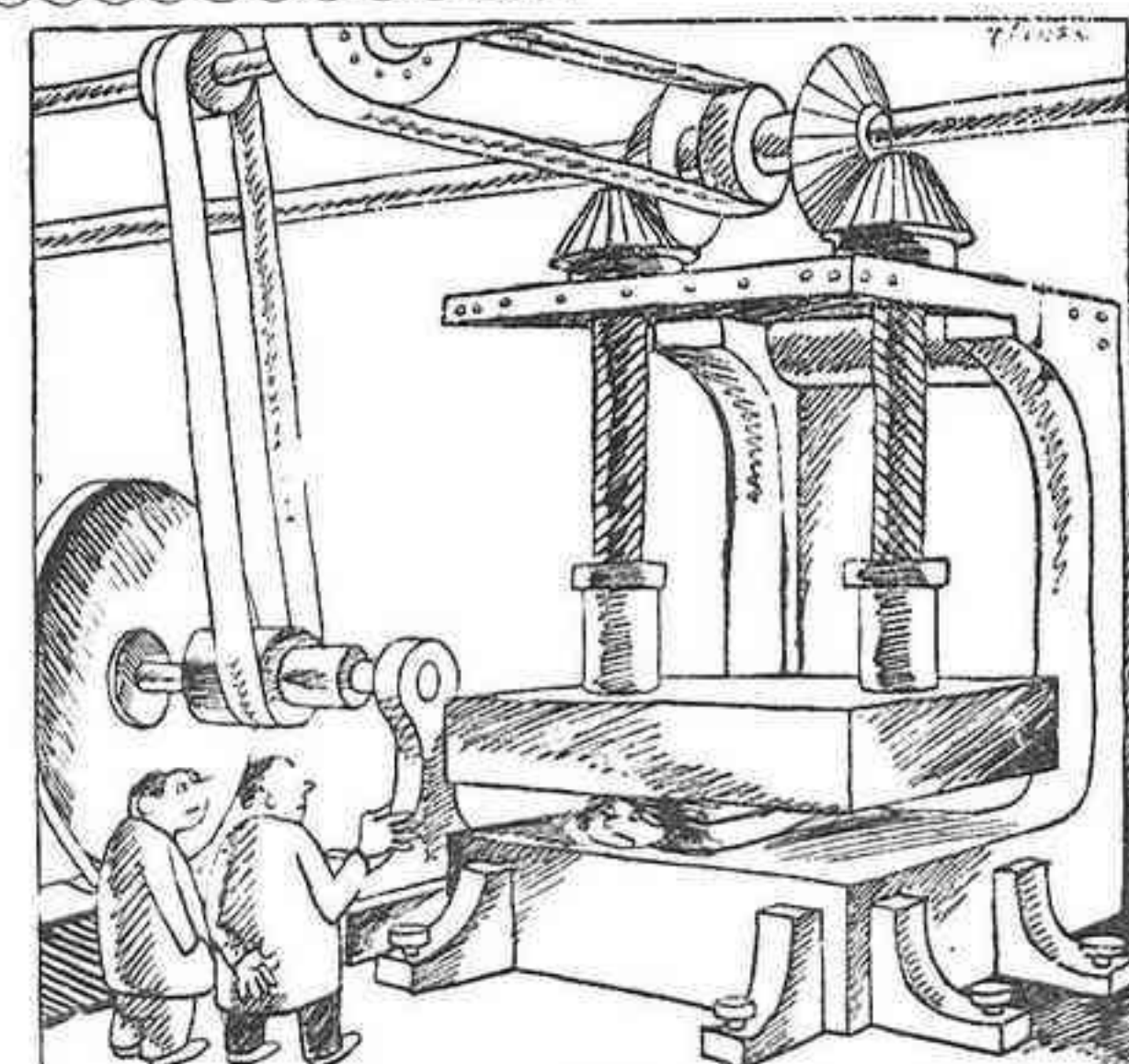
Una altra maniobra de les esquerres

Quan ja semblava que, gràcies a Déu i gràcies també a la reconfortant creació de les gestores, ens havíem tret definitivament del damunt el negre pesombre del domini dels comunistes i anarquistes de tota mena que sota el fal·laciós títol d'Esquerres Catalanes governaven la cosa pública, heus ací que l'opinió sensata i patriòtica s'ha vist desagradablement sorpresa amb una altra pèrfida maniobra d'aquests professionals del desordre. I el trist del cas, és que aquesta vegada sembla que la maniobra va avalada per la innocent cooperació de les nostres paternals autoritats.

Ens referim, ben entès, a la suspensió que deia que volia donar un tal Pi i Suñer. Sortosament, La Veu de diumenge, sempre vigilant quan dels interessos de la pàtria es tracta, posa una vegada més les coses al seu lloc. I les coses són així: que l'Esquerra, més ben dit, les esquerres, estaven boges d'alegria per la suspensió de la conferència i que aquesta suspensió era precisament el que elles, en els seus obscurs dissenys, desitjaven.

Esperem, junt amb tots els partidaris de l'ordre, que no es repetirà aquesta inexplicable feblesa de les nostres autoritats republicanes. Cal obrar amb energia, ara més que mai.

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

—I això és la 'Llei de premsa?'
—No; és la premsa de la Llei.

ELS SACRIFICATS PER LA PATRIA

—Aquests són aquells tan oportunistes, oi?
—Sí, tenen l'oportunisme dels enterramorts.

Història d'Espanya

99. ¿Qué viaje célebre se realizó en el reinado de Carlos I? — La primera vuelta alrededor del mundo: Iba al frente de la expedición Francisco de Magallanes que murió en una isla de Filipinas. Tomó entonces el mando el valeroso Sebastián Elcano, que con la nao Victoria regresó felizmente a Sanlúcar de Barrameda a los tres años de la partida.

100. ¿Qué herejía pareció custodiada por Alemania? — La herejía protestante predicada por Lutero. Carlos I hizo cuanto pudo para sofocarla, pero no pudo lograrlo.

EL MARIT NAZI
—Ai! Quin pes em treus del damunt! M'havien dit que m'enganyaves.
—...?
—Sí; que malparaves de Hitler...

LECTURA 12 BATALLA DE PAVIA

Francisco I estaba acampado cerca de nuestra plaza y se había hecho dueño de todos los alrededores de Pavia. Carlos I había dado órdenes para rehacer las fuerzas imperiales, muy inferiores en número a las francesas. Impaciente el rey francés en entrar en batalla, ofre-

Un diàleg amb el Sr. Cambó

Quan va saber que érem nosaltres els qui el volíem veure, el senyor Cambó ens rebre tot seguit. Ens féu entrar al seu despatx. El líder de la Lliga no es trobava sol. Hi havia també el senyor Bausili, que feia números en una gran pissarra.

—Malament! — li digué don Francesc—. Quatre i set fan onze, i no tretze, i en l'uro un i no dos.

—Veurà, si no es tracta de milions, m'hi perdo amb aquestes menudències.

—Que potser sem indiscrets?— preguntàrem, modestament.

El senyor Cambó, amb la seva amabilitat acostumada, no ens tornà resposta, però adreçant-se al senyor Bausili, li ordenà:

—Dóna la mà a aquest senyor de part meua i després vest-te'n a fer... política social.

El senyor Bausili se'n hi anà.

—Sigue breu — ens digué don Francesc.

—Ja en sóc, senyor.

—Què volia? Saber què penso de la situació política? Llegeixi La Veu. Passi-ho bé.

Ens quedàrem.

—Escolti, senyor Cambó: és veritat que han fet el senyor Tries de Bes conseller de la Chade? I que aquest càrrec li representa cobrar 24.000 duros a l'any?

—Sí, senyor; ja sap que a la Lliga som oportunistes. I que el senyor Tries de Bes és més oportunista que ningú.

—Podem desmentir que l'han fet entrar a la Chade perquè ell va amenaçar amb passar-se a la Ceda?

—Podem desmentir-ho, però ningú no s'ha crey.

—Podem afegir que la Lliga és un partit d'ideals i no d'interessos?

—Sí, però no diguin que ho ha dit el senyor Vallès i Pujals. Vostès són tan bromistes...

—I ara que parlem de bromistes, senyor Cambó: per què va dir vostè que la Lliga no podia tolerar la invasió de Catalunya de partits forasters?

—Això era abans del 6 d'octubre.

—No, que era després.

—Ah, era després? Em pensava que eren coses de la joventut.

—De la joventut de la Lliga?

—No: de la joventut meua. Es clar que la de la Lliga també ho és.

—Doncs si creuen que a Catalunya no pot haver-hi partits forasters, per què col·labora la Lliga amb la Ceda, els radicals, els agraris, els melquiadistes, els carlins i els tècnico-econòmics?

—Miri, jove: abans deiem que a la Lliga hi cap tothom; ara diem que la Lliga cap a tot arreu. Es més còmode.

—Segurament; però, com és que a Madrid no han votat la confiança al govern i, en canvi, aquí van coaligats amb els representants d'aquest mateix govern?

—No sé si ho fem perquè som oportunistes o perquè som uns sabatasses.

—Vostè creu que el 6 d'octubre fou una desgràcia?

—Naturalment!

—I no troba una mica estrany que hagi estat precisa una desgràcia perquè la Lliga pogués governar?

—Sí em fa una altra pregunta com aquesta, em retiro de la política. Ja sap que no em costa gaire.

—Perdoni. Parlem d'una altra cosa. Per què governem amb estat d'alarma i amb censura de premsa?

—Perquè som liberals. Som tan liberals, que no ens ve d'aquí.

—I per què admeteu que se substitueixi governativament els qui foren elegits per sufragi universal?

—Perquè som demòcrates.

—I per què no votàreu la Constitució?

—Perquè som republicans.

—I per què us retiràreu del Parlament de Catalunya?

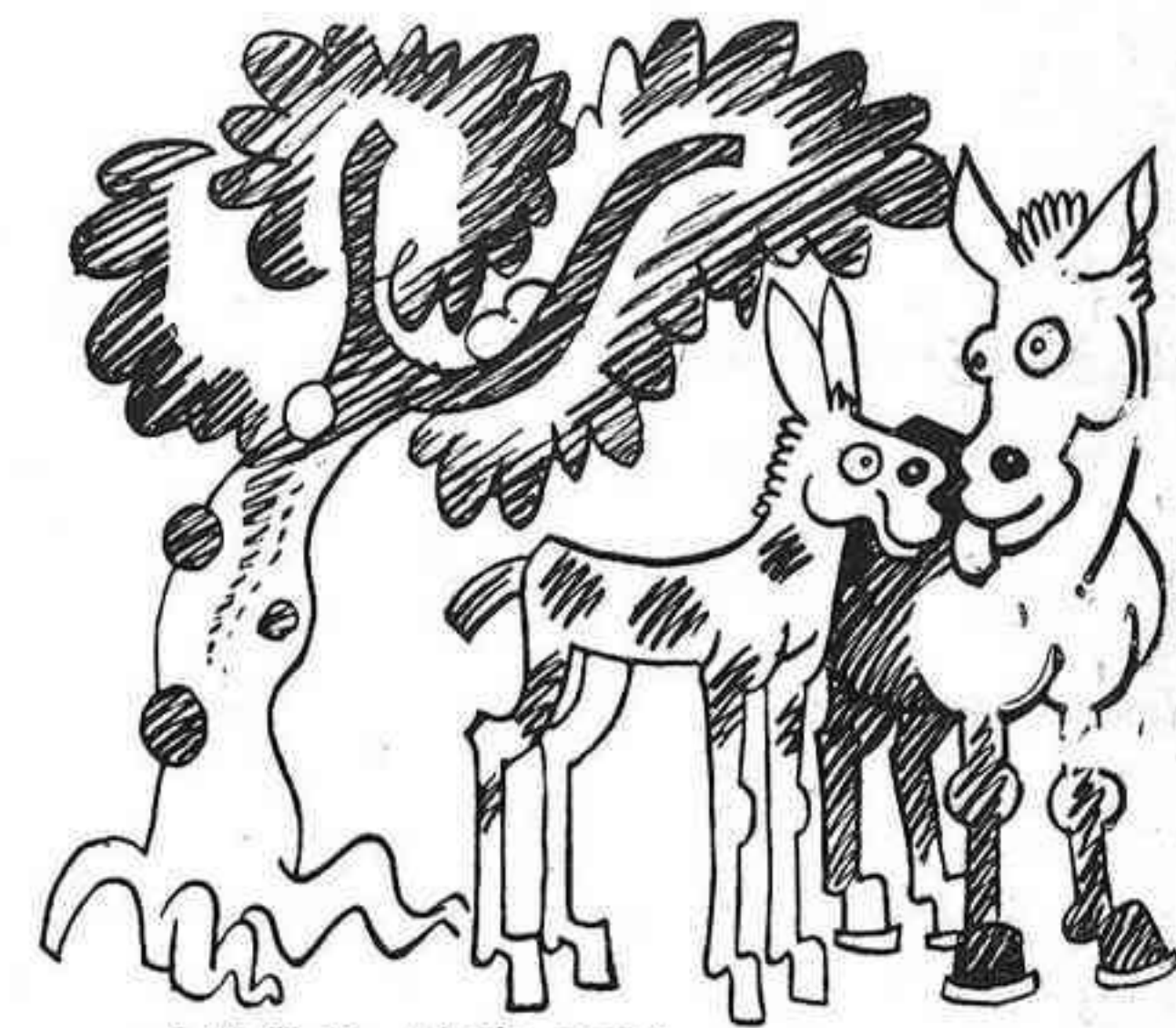
—Perquè som catalanistes.

—I per què va anar a dir a Sant Celoni que volia patrocinar l'edició dels clàssics castellans?

—Perquè ho vaig trobar indicadíssim. A l'ombra del Montseny, sap?... Això sempre inspira. Perquè jo...

—Sigue breu!

Naturalment, aquí s'acabà el diàleg.

—I els H. P., qui són, mare?
—Uns parents descastats que ens han sortit.

Encara no ho veiem clar, però potser ho veurem "clarito"

Madrid, 12. — En conèixer el rumor que un notable periodista taurí anava a ésser nomenat governador general de Catalunya, l'hem anat a veure. Abans, però, ens hem volgut assegurar l'exclusiva de la informació i li hem telefonat.

Riing, riing!
—Diga!
—El señor "Clarito"?
—El revistero, hablé.
—Salve, ¿quién es usted?
—Nomenat Governador General de Catalunya.
—¿Yo? ¡No, hombre, no!
—Demandem l'exclusiva de la informació.

—I eze Clarito ande ze mete?
—Anda por ahí toreando a la Cheneralitat.

—¿Como las misas de El Dia Gráfico?
—Exacte.
—¿Las mismas condiciones?
—Ni una menys.
—Aceptado.

Per telèfon firmà el contracte i quedàrem per fer-li la intervú a la tarda. Per això quan va anar-hi el redactor de l'Agència Cosmos, es trobà amb una negativa rotunda. L'ex-ministre se arribava a las tablas, perquè no envolia saber res; estava compromès amb nosaltres.

A la tarda hi anàrem:
—Ha dit alguna cosa?

—He callado como un sepulcro berrando en negro, que son los más fúnebres.

—Bé; i digui, què pensa fer a Catalunya?

—Como usted sabrá, yo también he sido periodista, sólo que no trabajaba más que los domingos y fiestas de guardar. Así, pues, mi condición de chico de la prensa me obliga a mantener la censura, para que no se diga y para que los periodistas puedan dar a las cosas sus taurinas el espacio que se merecen.

—Però, vol dir que tenen tanta importància?

—¿Que si la tienen? Si todos los periodistas se dedicaran al torero, otro gallo nos cantara.

—Però, a torejar els toros?

—No, hombre, ¡a los toreros!

—Ah! ¡I així vostè...?

—Aplicaré el mismo sistema a Cataluña. Mucha mano izquierda y obligar a todos a que den a la fiesta nacional, por ser nacional, la importancia debida. Se ha acabado eso de hacer servir las plazas de toros para las corridas y, para obligar a los periodistas catalanistas a ir a ellas, en vez de recibir en la Generalidad, recibiré en el palco presidencial. Hay que fomentar la raza taurina.

—I de l'ordre públic, què?

—Es preciso pacificar los espíritus a toda costa; es preciso dar trabajo si queremos que haya orden. Para esto último, emprendemos la realización de un plan de obras públicas taurinas, la creación de dehesas de puro acento catalán y, para la pacificación general, prescindiremos de la guardia de asalto; cuando haya algún desorden, sacaremos los manos y al corral todo el mundo. Ya lo sabe, compañeros, y para lo que guste mandar, "Clarito".

—Moltes gràcies.

—¡Ah! Y no olvide decir que yo no quiero ser gobernador. A ver si me obligan, como al rey Wamha.

Més Història d'Espanya...

ció al general español 200.000 escudos* si salía a medir sus armas. "Decid al rey, contestó el general al mensajero, que si tiene dineros que los guarde, que los habrá menester para su rescate."

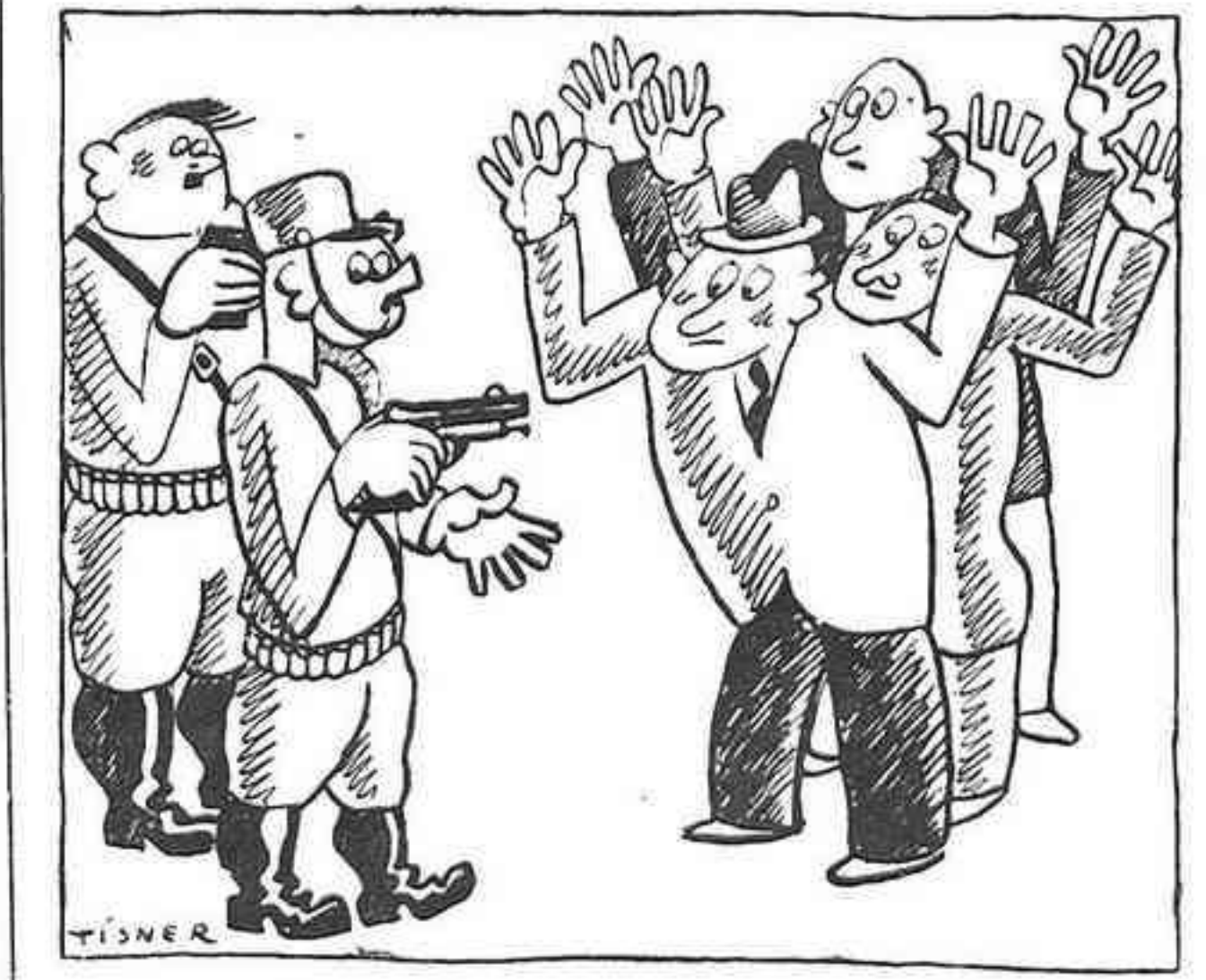
La llegada de las fuerzas del emperador fué saludada por cincuenta cañonazos; pero no dejaron de observar los ejércitos franceses que les había llegado un vecino muy peligroso. En la noche del 23 de febrero vieron un grande incendio en el campamento español: los soldados habían puesto fuego a sus pabellones* y chozas para que los franceses se figuraran que huían y salieran de sus tiendas. Así sucedió, y cuando las fuerzas del rey de Francia llegaron al lugar del incendio, encontraron a las del emperador formadas en batalla y decididas a vencer.

Més Història d'Espanya...

La primera arremetida de los franceses fué impetuosa, pero repuestos los imperiales y al grito de ¡Santiago y España! y auxiliados por la guarnición de Pavia, que atacó la retaguardia francesa, hicieron huir a algunas fuerzas de Francisco I. Este y sus hombres de armas debieron sostener todo el peso de la pelea. Herido el caballo del rey de Francia, dió con él en tierra, y un soldado vizcaíno púsole, sin conocerle, la espada en el pecho intimándole la rendición. Divulgada la noticia de que era el rey, presentaronle sucesivamente los generales imperiales hincando ante él la rodilla en señal de acatamiento. El día siguiente escribió Francisco desde su prisión a su madre, en-

Un jove model

Com tothom sap, als mercats hi ha una guerra desfermada; una guerra tan cruel que, aquell qui se'n salva, no és estrany que, com en temps de la Revolució Francesa, o de la cubana, passi de soldat ras a sergent i de sergent a general. Això és precisament el que acaba de succeir en una de les accions més aferrissades, en les quals un simple mossó de mercats, que no hauria estat mai res si s'hagués acontentat només amb ésser fill d'un alt empleat del senyor Pich, gràcies al seu valor i al seu arrojo ha conquistat, en tres setmanes que feia que havia ingressat de mossó, el grau de director de Mercat. A aquesta, no hi ha cap dubte, la joventut que ens cal si volem, per les nostres pròpies forces i les dels altres, arribar a ésser alguna cosa. Que prengui exemple la nostra joventut d'aquest exemple de constància, laboriositat i aprofitament.

(Un grup d'antnazis han estat raptats per la "Gestapo")
—¡Vinga! Si no seguim, d'un tret us gestapo el crani!

Els grans reportatges

La direcció de L'Instant ens prega la publicació de la següent nota:

Per una avaria del carruatge del recader de Londres que ens havia de portar les cròniques del nostre enviat especial senyor Carles Sentís, L'Instant, respectuós amb la febrer i ràpida activitat del periodisme modern, ha decidit guardar en lloc segur els articles del nostre redactor i publicar-los amb motiu del pròxim cinquantenari del coronament dels reis d'Anglaterra. L'Instant confia que en aquella data—d'aquí vint-i-cinc anys—els reportatges del senyor Sentís tindran un sabor d'actualitat que malauradament ara han perdut. La direcció de L'Instant ha considerat que en matèria de reportatges retrospectius ja en tenia ben bé prou amb els del seu il·lustre especialista senyor Miquel Capdevila.

Relotges tous mullats fan fàstic

Salvador Dalí donà (per tres pessetes), el dissabte, la seva conferència *La psicologia dels rellotges tous*. Es tracta d'una nova mena de rellotges, inventats per l'eminent surrealista, per demostrar que l'hora dels surrealistes és arribada.

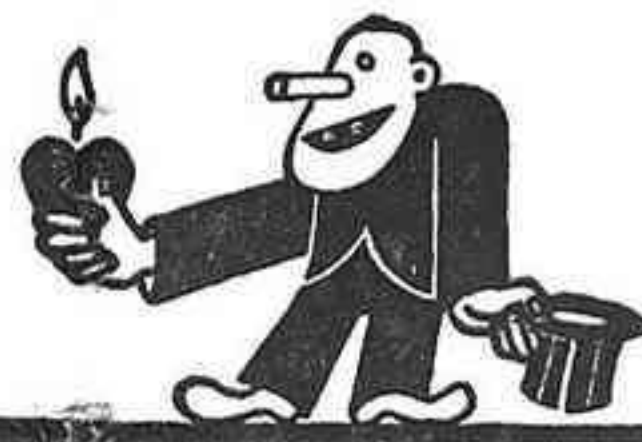
Dalí explica que, com que aquests rellotges ell se'ls havia tret del cap, els havia posat el nom de "rellotges tous", per afinitat amb els "barrets tous" que també es treuen del cap. Des d'ara ja no hi haurà més rellotges de polsera, ni de butxaca. Tot seran rellotges de cap.

També explicà el deslliurament de la taula de nit per part de la dida de la Costa Brava, i es va estendre en consideracions sobre el cap de mort blanc de blancor immaculada que viu en el baixventre de totes les taules de nits que s'estimen.

Establí la diferència entre els surrealistes i els boigs, declarant solennement que els boigs no són surrealistes i, en canvi, els surrealistes són boigs.

La concurrència en sortí surrealizada completament. I molt satisfeta que els tous fossin els rellotges i no els rellotgers, però amb la vaga temença que fossin els espectadors.

amb el cor a la mà

Més Història d'Espanya...

tre otras cosas: *Tout est perdu, fors l'honneur*. (Todo se ha perdido, menos el honor.) Poco después fué trasladado a Madrid y encerrado en la torre de los Guzmanes, que aun se conserva.

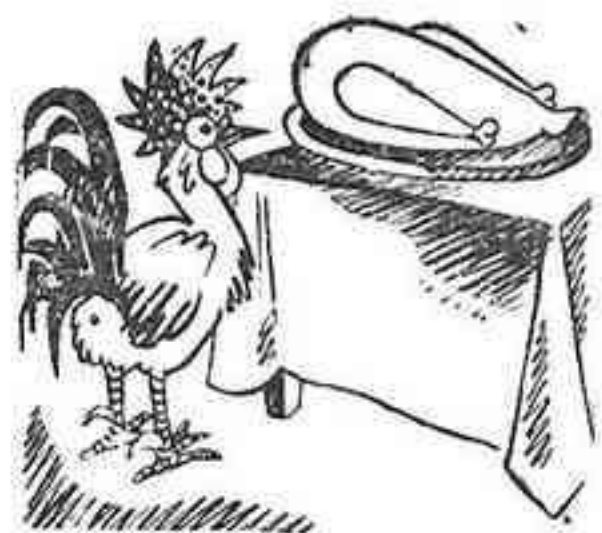
La noticia de esta victoria fué recibida por Carlos con moderación superior a todo encarecimiento. Sin manifestarse orgulloso, ni poseído de excesivo gozo, dirigióse a su capilla, y después de emplear una hora en dar gracias al cielo, salió al salón donde recibió las felicitaciones de los magnates españoles y de los embajadores extranjeros. Prohibió que se celebrara el triunfo con regocijos públicos, que dijo habían de reservarse para la primera victoria que tuviera la dicha de alcanzar contra las huestes infieles.

LECCION 13

DINASTIA AUSTRIACA
FELIPE II (1556-1598)

101. *¿De quién era hijo Felipe II?* — Felipe II, apellidado el Prudente, era hijo de Carlos I.

102. *¿Cuáles son los hechos más dignos de mención de este reinado?* — Los hechos más memorables de este glorioso reinado son: Las guerras con Francia, la guerra de los Países Bajos, la batalla de Lepanto, y la conquista de Portugal.

—No em pensava que fóssim tan aeròdinàmics, per dintre.

103. *¿Cuál fué el hecho principal de la guerra con Francia?* — El hecho principal de la guerra con Francia fué la toma de la plaza de San Quintín (1557), en cuyo recuerdo edificó Felipe II el Monasterio de San Lorenzo del Escorial, tenido por la octava maravilla del mundo.

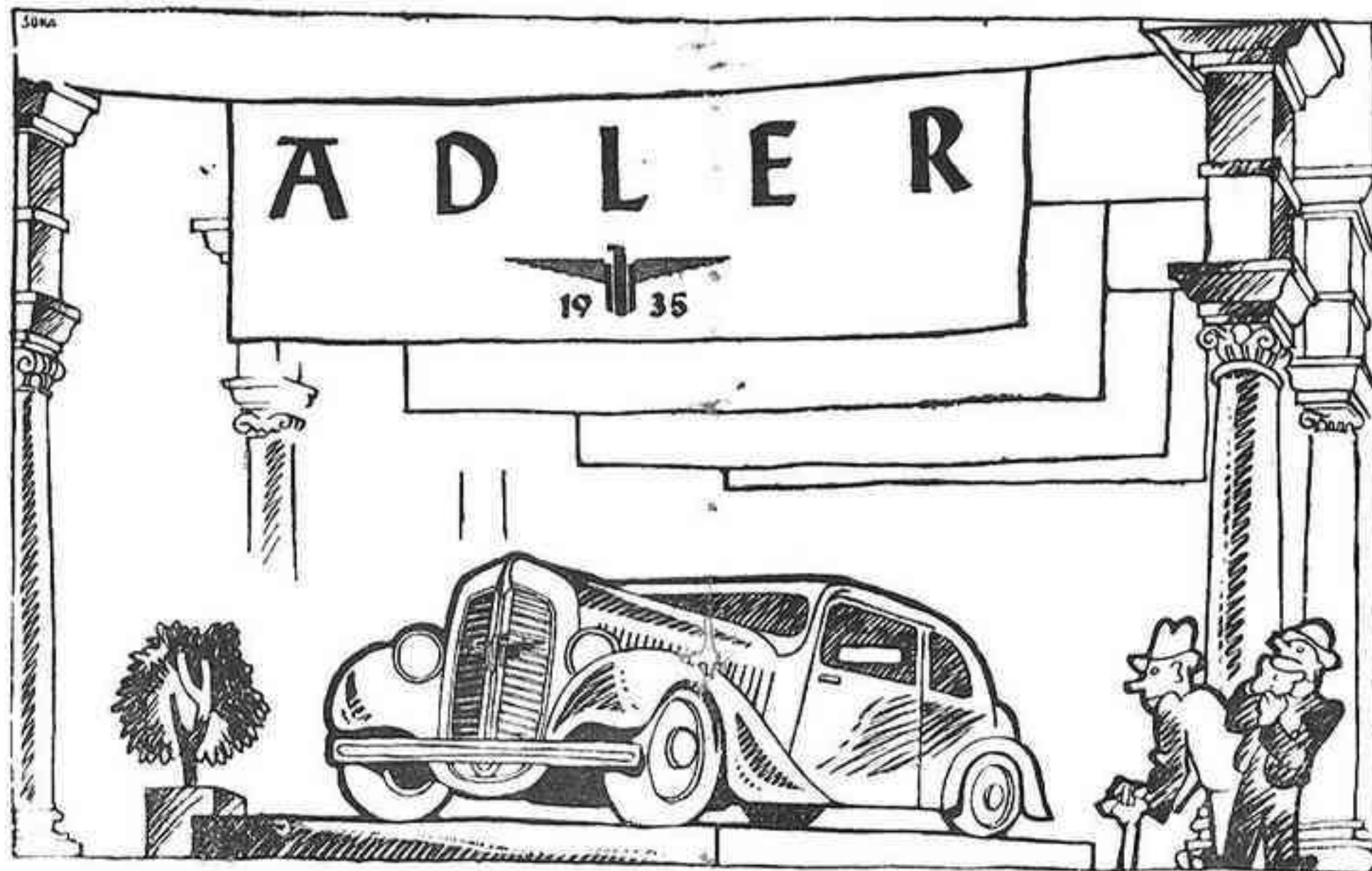
ELS OPORTUNISTES

Poc satisfets, els de la Lliga, amb el repartiment de càrrecs del nou cartipis municipal. Poc satisfets, i amb aquella vaga sensació de que se'ls han rifat...

El senyor Bausill, el gran tècnic de finances i especialista del sex-appeal econòmic, l'han arxivat al departament d'Assistència Social, que és una mena de *ropero* municipal. Al senyor Coll i Rodés, Pencasellen a Foment, quan ja no hi ha res per a fomentar i, en canvi, el radical Ulled (mai badem!) es queda amb l'Eixampla, on podrà eixamplar-se de debò. L'important departament de Finances se'l queda l'agrari i ex-carlí Viza. En Pich i Pon es reserva, naturalment, Presposos i Tresoreria.

Ben entès, tots aquests sacrificis la Lliga els fa per patriotisme. És una llàstima.

Es una llàstima, perquè resulta que els senyors Viza i Ulled són encara més patriotes que els de la Lliga.

—I corre molt, aquest Adler?
—Sembla que porti Adles.
—Doncs vaig volant a comp rar-me'n un a la casa Baltasar Fiol, Avinguda 14 d'Abril, 413, telèfon, 81.707.

EL BE...RNAT METGE

G. K. Chesterton ha passat uns dies de descans a Sitges, la vareta a la mà, aquell rovelló immens que és el seu barret decantat al cap, les ulleres de bicicleta encavallades damunt d'aquell nas exuberant d'organista provinciana.

Es una llàstima que el destí no hagi fet coincidir l'estada de Chesterton a la vila de la calç amb la que hi féu fa ben pocs mesos el filòsof Keyserling.

Quines setmanes de la saviesa hi hauria muntat l'Estelrich! N'hi hauria hagut per llogar-li encielopèdies!

L'Utrillo ex-junior va publicar a *El Dia Gráfico* un article no pas massa respectuós per a G. K. Chesterton, el gran autor de *L'home perdurable*.

—Em penso que haurà quedat servit. Ell, i tots els catòlics de Barcelona—afirmava el nen Utrillo a les seves amistats de Barcelona.

Afortunadament per a tots plegats, l'aspirant a polemista-prodigi no ha pogut reincidir amb les seves brillants campanyes anti-chestertonianes, degut a un fet imprevisit que l'ha impossibilitat en absolut de tota activitat literària: si ha sortit un gra al peu.

En Carles Soldevila, en Josep M. de Sagarra i en Josep Carner, s'han reunit clandestinament al llac de Banyoles per a signar el pacte dels tres, segons el qual es comprometen a no publicar cap llibre parlant del 6 d'octubre.

La mesura ha estat excel·lentment celebrada.

Ha estat publicat el número del magazine català *D'ací d'allà*, corresponent a la primavera.

Com a curiositat a remarcar en aquest número, podem citar el nou sistema metàl·lic de rellogat a base d'unes tanques que sembla que vénen molt indicades per a primavera, sobretot en els vestits de nit.

Entre molts d'altres llibres que no hem rebut, ens plau de citar els següents:

G. Vanwelkenhuyzen: *Huysmans et la Belgique*.

J. Charpentier: *Napoléon et les hommes de lettres de son temps*.

General W. Sikorski: *La guerre moderne* (Berger Levrault).

Jean Epstein: *Photogénie de l'impondérable* (Edit. Corymbe).

En canvi, no ens estranyaria que

el dia menys pensat ens trobéssim damunt la taula no res menys que el vuitè llibre de *Ritmes* de l'Agustí Esclatans.

Altre conversa caçada al vol:
—Llàstima que en Sagarra no hagi guanyat la "Flor Natural" dels Jocs Florals de Barcelona!

—Però si no hi "tirava"! Altrament, per què ho dius?

—Molt comprensible: perquè ell ja tenia l'èxit de la "Reina" assegurat.

Del darrer número de *D'ací d'allà* copiem:
— donar un pes als objectes d'argent sense que esdovinquin feixucos...

— alliberar-los de la monotonía sense fer-ne una cosa turmentada...
— i obtenir unes formes pures i amables sense caure en un funcionalisme fred.

Un poema?—preguntarà el lector.

Res d'això; simplement un anunci. En canvi, unes pàgines més endes del *pulcritudine*, hi llegim:
—No et molestis pas—va demanar Enric, en adonar-se de la sorpresa d'Eduard.—No, de cap manera. Estava absorbt i és per això que m'ha sobtat la teva aparició.

—Potser somniares?
Un col·loqui, no és això?—insistirà novament el lector.

Res d'això; senzillament un altre anunci.

Finalment, hem esbrinat el perquè de la pretesa immortalitat del Premi Crexells d'enguany *Les algues roges*, de Maria Teresa Veruet. A la pàgina 5 poden llegir-hi aquesta tèrbola descripció:
Al voltant de les pistes del Tennis els ardents eucaliptus marmuraven al vent.

Quins currudós aquests eucaliptus!...

Com se sap, la poesia de Salvador Perarnau que guanyà la Flor Natural fou lleugerament esporgada pel jurat. Dues quartetes caigueren sota les tisores dels censors oficials.

EL BE NEGRE desmentiria la seva fama d'ésser l'únic periòdic ben informat de Catalunya, si no oferís als seus lectors les primícies d'aquests vuit versos censurats.

Són els següents:
*Mimosa, groc si d'or vell,
meitat cendra, meitat flama,
que t'assembles a la pell
de l'abric de mantó dama.*

*Un sentit estarrufat,
i per la finor tan fina
i perquè el fred t'ha posat
al cos la pell de gallina.*

Es comprèn que al jurat també se li posés la pell de gallina.

LA BORSA LA VIDA

COTITZACIONS

Bloc-Poder-system	0,25
Radicaling United	34,—
Blasquistes Revegating	23,—
Bodegas del Jaltón (Clarito)	7,50
Fusellament Jaec	R. I. P.
C. E. D. A.	0,—
C. H. A. D. E.	120.000
RO-RO	0,15
YO-YO	0,10
Vilanova (Marina)	0,15

La Borsa política; i l'altra, i la de més enllà, va vent en popa i a tota vela. O a la vela, que pel cas es igual. La eufòria radical ha acabat per encomanar-se al país i qui més que menys tothom lliga els gossos amb llonganís. Quan a Borsa no es fan negocis és difícil fer un comentari, però ara, l'excés de negocis és el que fa difícil. Es fan negocis per tot i amb tot. I pleguem; perquè enumerar-los seria un mal negoci.

MERCAT D'OCCASIONS
Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCCASIO
Corts, 414-Tel. 30422

Més Història d'Espanya...

104. *¿Qué causa tuvo la larga y costosa guerra de los Países Bajos?* — La causa de la guerra de los Países Bajos fué su deseo de independencia. También clamaban contra la intolerancia de Felipe II, quien por las leyes de su nación y por sus sentimientos, no podía permitir que la herejía protestante se propagara en sus Estados.

105. *¿Qué me dice usted de la batalla de Lepanto?* — La batalla de Lepanto fué ganada por las fuerzas de la Liga...

CULTURA

L'Octavi Saltor està que bufa. A ell, a ELL! birlar-li el departament de Cultura!! I tot plegat, per donar-lo al senyor Codolà i Gualdo.

L'Octavi Saltor diu que dirà i que farà...
No farà res. Ni engreixar-se, que és el que més li convindria.

Ignora, potser, que la cua negra de la Lliga ha donat Cultura a en Codolà pel sol fet que és un home de més pes? (107 quilos.)

Altrament, en Codolà té un altre avantatge. Cal no oblidar que és Codolà... i Gualdo.

I la Lliga, ja n'és d'indiferent davant les formes de govern, però no tant.

PREMI A LA CONSTANCIA

I d'en Roda i Ventura, la gran esperança d'en Roda i Ventura, que n'hem fet?

Ja se sap que en Roda i Ventura té la mala fama d'ésser molt catalanista. Però la Lliga, que no vol ofendre els sentiments dels seus coaligats, ha tingut molt compte de no fer-lo entrar a la Comissió de Govern, i l'ha destinat a un càrrec honorífic i inofensiu: Roda i Ventura serà el cap de la minoria.

Però com que la minoria ha d'actuar al saló de sessions en les reunions del Ple, i com que aquest Ple es reunirà una sola vegada cada tres mesos, vet aci que en Roda i Ventura tindrà una ocasió magnífica per lluir-se quatre vegades a l'any.

Es poc, però tampoc no es pot dir que sigui massa...

—Si ustedes, los de la Ceda, no quieren que yo les represente en el Consejo, peor para ustedes. De todos modos, yo he de ser consejero. Lo seré en representación de la Ceda o en nombre de los agrarios, que ya me han ofrecido un lugar... Conque decidanse pronto, porque el tiempo apremia.

Amb motiu de tot això, als senyors Jover i Nonell i Torrents, que ja s'ho tenien colt avall, i que àdhuc ho havien fet saber a les seves amistats, la camisa no els arriba enlloc.

—Ja veus; després d'un 6 un 7 a 1 de maig!

"L'INSTANT"

Quan divendres passat el senyor Duran i Ventosa, en la seva qualitat de gestor generalitari, va rebre els periodistes, va explicar-los per què el dia anterior no havia estat facilitada als diaris de la nit cap nota de la reunió de la Comissió gestora.

—I això que molts dels reunits érem periodistes! — va dir—. Per això—va aclarir—, quan el senyor Pich va notar que l'abstenció era un sacrifici que gustosament s'imposaven, ell, com a representant de *La Noche*, i el senyor Sedó, com a representant d'*El Noticiero*, jo vaig estar a punt d'afegir: I jo, com a mig representant de *L'Instant*!

Un periodista indiscret, va agafar la frase final en ple vol:

—Heu dit — li va preguntar — que mig representant de *L'Instant*? És perquè *L'Instant* és mig de la Lliga, o és perquè és mig de la *Ràdio*?

—Ja veureu — va fer el senyor Duran—. Hi ha una persona en aquesta casa, que quan li fan una pregunta com la que ara vós acabeu de formular-me, fa com aquell que no la sent. Permeteu-me, doncs,

que dissimuli i que no us hagi sentit.

Al dia següent *La Veu* no transcriví, naturalment, l'anterior diàleg. En el seu lloc deia:

El senyor Duran i Ventosa va rebre els periodistes amb aquella amabilitat que li és pròpia i a la vegada amb aquell somriure que és també una de les seves característiques més remarcables.

Des de que la gent de la Lliga han perdut el caràcter, s'han d'accontentar amb les característiques.

ORGANITZACIO MODEL

Amb motiu de l'elecció de Miss Catalunya, els d'*El Dia Gráfico*, que ara tenen molt de bo en tots els centres oficials, van cridar els representants de la indústria hotelera i sense gaires embuts els van assabentar que cada hotel allotjaria, una miss i la família respectiva, durant la seva estada a Barcelona.

No cal dir que la proposició fou acceptada amb goig. Ara que en gairebé tots els hotels, a l'hora del comiat, es van produir escenes com aquesta:

—Bé, doncs, moltes gràcies. El compte ja el trobaran amb *El Dia Gráfico*.

—No, senyoreta, no. No l'hem de trobar amb ningú. Les despeses van a càrrec nostre i ho fem amb molt gust!

—Ah! Doncs, ens havien dit que...

Etc., etc.

POCS I MAL AVINGUTS

Durant aquests darrers dies han estat molt comentats els malsdecap dels cedistes catalans amb motiu de la tornada del senyor Anguera de Sojo.

Ja és sabut: els senyors Anguera i Cirera Voltà no s'estimen. Per si això fos poc, el senyor de Prat ha acabat de complicar-ho. De Prat ha d'ésser de totes passades conseller.

—Si ustedes, los de la Ceda, no quieren que yo les represente en el Consejo, peor para ustedes. De todos modos, yo he de ser consejero. Lo seré en representación de la Ceda o en nombre de los agrarios, que ya me han ofrecido un lugar... Conque decidanse pronto, porque el tiempo apremia.

Amb motiu de tot això, als senyors Jover i Nonell i Torrents, que ja s'ho tenien colt avall, i que àdhuc ho havien fet saber a les seves amistats, la camisa no els arriba enlloc.

TORNEM A COMENÇAR

Quan l'eufòria radical va batre el seu ple pel ministeri de Madrid, el mai prou homenatjat Jesús Ulled es va sacrificar fins que el cor li va dir prou: fou director general, sots-secretari i no sé quantes coses més.

Jesús Ulled, amb aquella seguretat en l'exercici del càrrec que donen uns quants anys d'experiència radical a l'ajuntament de Barcelona, va fer tal: filigranes per Madrid que arribà a meravellar els seus mateixos correligionaris. Els meravellat tant, que un bon dia li hagueren de dir:

—Bé... vaja... prou!

I Jesús Ulled tornà a Barcelona. I tornaren els vermuts d'honor i els berenars d'homenatge pels centres de districte. I posaren el seu nom a un carrer. Breu: Jesús Ulled, infatigable, recomenava la seva carrera. Déu l'ha recompensat. Ja el tornem a tenir a l'ajuntament, al front d'un dels departaments més agrats: el d'Eixampla.

Tot serà que quan el deixi, resti encara alguna cosa per eixamplar.

PHILIPS
COMPTAT LLARGS TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
RADIO UNIVERSITAT

Han aconseguit la màxima atenció de tothom qui ha visitat la VII EXPOSICIÓ INTERNACIONAL DE L'AUTOMOBIL els cotxes

MERCEDES-BENZ

Oficines i Saló d'exposició:
Balmes, 155-157

AUTOMÓVILES FERNÁNDEZ, S. A. Telèfon 73168 BARCELONA

El Be a les fosques

LES ESTRENES

La setmana passada ens congratulàvem convenientment de la iniciativa presa per l'empresa del Capitol de catalanitzar totes les seves activitats, des dels retols dels seus locals fins les cartelles publicades en els diaris. Doncs bé: ja estàvem per descomptar-nos-en no menys convenientment en veure que els anuncis dels diaris castellans reapareixien en castellà, quan hem sabut unes coses molt curioses. De fet, la congratulació per l'actitud de l'empresa subsisteix, però ha d'anar acompanyada d'una protesta, i es pot ben dir de la més enèrgica de les protestes.

Com que el programa és Ràdio, la casa Ràdio (R. K. O. Ràdio Pictures), va decidir fer la propaganda pel seu compte i va imposar, així com sona, imposar, que fos en castellà. I més encara, va decidir que els diaris catalans es quedessin sense anuncis i solament després d'una llarga discussió, l'empresa va aconseguir que els fos donat a La Humanitat i La Publicitat. Els altres, entre ells El Be Negre (sobre tot El Be Negre, podríem dir), foren implacablement castigats per la casa americana R. K. O. Ràdio Pictures pel crim d'ésser catalans.

Ja ho sap, doncs, el públic català: per a la R. K. O. Ràdio totes no existeixen. No ens hauríem pensat mai que una empresa estrangera arribés a immiscuir-se en assumptes de política interior espanyola portant la seva audàcia i la seva inconsciència fins a menysprear la llengua catalana, un dels idiomes oficials del país.

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5.
Telèfon 21963

Tots els dies el doble programa Warner Bros

MATANZA

i

Marinero en tierra

per Bocasses

Butaca: 2'20. A les 7'30:
1 pesseta

Caballeros de Capa y Espada no hi té cap culpa si és un film ràdio; estem segurs que la casa central d'Amèrica no s'hauria atrevit mai a fer el que ha pogut fer la seva representació a Barcelona. Tampoc aquesta no hauria pogut fer mai un film divertit com *Caballeros de Capa y Espada*, que es projecta al Capitol. Els protagonistes són Bert Wheeler i Robert Woolsey, ja coneguts del públic, dos bons còmics excèntrics que se'ns presenten ara en un film d'aventures ple de gags imprevisos.

PUBLI GINEMA

Passeig de Gràcia, 57
Telèfon número 7 968

Sessió continua 3 tardes a 1 matinalada
Sient 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió

UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals

Tots els diàluns canvis de programa

El Noveno Huésped és un film de misteri ple de misteris i d'assassinats. Ni hi ha un tip i acaben per no fer cap efecte. També Ràdio i també al Capitol.

Simultàniament amb la representació de *Fanny* al Poliorama, s'ha estat projectant *Fanny* al Fantàstic. Tenim entès que abans de llançar-s'hi la companyia del teatre subvencionat va anar a veure el film per saber com ho feien els altres. Però es veu que no els va agradar i varen tirar pel seu cap.

Tot, però, i la respectable opinió de la senyora Nicolau i família, a nosaltres i al públic ens sembla que ens ha agradat molt més la *Fanny* de Pagnol que no la de Melciur Font i companyia i és que

en la de Pagnol parlen en marsellès i es mouen com marsellesos de debò i hi ha Oranne Demazis de protagonista, que va ésser la que va estrenar Pobra, i Pierre Fresnay, i Raimu i Charpin, és a dir, la flor i nata i, com si diguéssim Fanny, Màrius, Cèsar i Panisse en persona. L'elecció, doncs, no és dubtosa.

ACTUALIDADES
Catalunya 57-141701

Un programa insuperable

- 1.—Noticiari Fox Mundial. La Volta ciclista a Espanya. Miss Espanya 1935.—El matx de futbol Portugal-Espanya.—Flandin sofreix un accident automobilístic.—El "Normandie" surt per a L'Havre, etc.
- 2.—En el país dels bretons.
- 3.—Lluita lliure, documental.
- 4.—Pim pan pum, còmica.
- 5.—Cant d'Emigració: Romansa en imatges sobre motius gallescs.

Sembla que Madge Evans hauria de fer sempre, per la seva cara, d'heroïna innocent i sobretot simpàtica. Doncs, a l'Urquinaona, passa tot al revés en *El Desquite* i la simpàtica és aquella actriu que ho és sempre fent papers secundaris, aquella noia que es diu Una Merkel, que fa papers còmics i ací un de criada abnegada que fa caure la baba a les senyores que no es proposen d'abandonar el marit. Richard Dix és el marit, un marit que, per satisfer allò que en el teatre català en solen dir els capricis de la senyora, acaba a presidi i ella l'abandona, i sort en té ell i el menut, de la criada, que fins el recull a ell quan surt, després d'haver escabtat prèviament el causant de tota la seva desgràcia.

Després d'aquest film de presó, a l'Urquinaona projecten un altre film carcerari, un sketch en colors en el qual l'stetch està molt bé i els colors no gaire. Es titula *El Paraíso en la Cárcel* o cosa així i és com si diguéssim una realització cinematogràfica dels ideals del Gangs-

ter Club de la Model de Barcelona. Molt divertit. Un programa per projectar-lo en sessió pro-presos.

Com el seu nom indica, *El Angel del Arroyo* és un melodrama. És un melodrama que passa al Catalunya entre May Robson, aquella actriu que fa tan bé de dona alcohòlica i de senyora, i Carole Lombard. Ací May Robson comença pel primer i acaba, si no fent de senyora, vestint-s'hi i, com sempre, casant l'heroï i l'heroïna que, naturalment, s'estimen i no saben com fer-s'ho. I Carole Lombard fa de ballarina sense escrúpols, que acaba més pura que una noia de primera comunió. Com es pot suposar, per

MOLT BEE!

Des de Dissabte de Glòria que ens ho maliciàvem, i heus ací que la realitat ve a confirmar les nostres sospites.

Mirau l'encapçalament de la tarja d'invitació a la vetllada teatral que l'Associació de Funcionaris de la Generalitat celebrà dissabte al Teatre Poliorama.

Miren-la i fixeu-vos-hi bé.

FANNY de MARCEL PAGNOL
MELCIUR FONT

Vist?
Entesos.
Després d'aquest document, ja ningú no gosarà de negar l'evidència. O sigui, que el veritable autor de *Fanny* no és altre que Melciur Font.

També hi ha qui parla d'un tal Marcel Pagnol, és clar. Però són malesvolencs. A jutjar pels programes, sobretot pel tamany de les lletres, es veu ben clar que aquest Pagnol és un intrús.

A darrera hora ens comuniquen que Marcel Pagnol s'ha assegurat l'exclusiva de la traducció en llengua francesa de totes les obres de Melciur Font.

Ja li convenia, si és que realment té ganes de fer-se un nom.

Melciur Font?
Marcel Pagnol?
No, senyor, no.
Marcel Font i Melciur Pagnol.
I encara gràcies!

MARYLAND UN DOBLE PROGRAMA WARNER BROS. S.A.E.

MARINERO EN TIERRA

BROWN

MASSACRE LA MATANZA

arribar a aquest final calen una colla de peripècies, i les hi posen totes i algunes més. D'això pateix el film.

L'altre film del Catalunya és

TOTS ELS DIES GRAN EXIT

Hombres de Acero, un altre melodrama que ja havia fet Milton Sills en temps del cinema mut. Ara el fa Jack Holt, que, si fa no fa, és el mateix. I el melodrama també. I llarg.

—Què m'en dius de l'elecció de miss Teatre?
—Que és el "timo" de les misses...

Una nota que publicàvem la setmana passada en aquesta secció, ha resultat profètica.

Dièim, parlant de la darrera comèdia d'en Mántua, que s'havia d'estrenar al Teatre Nou:

"El rosari de l'aurora és un bon títol.

Un bon títol i un bon acabament per a l'obra."

Doncs bé: aquest acabament ha vingut abans de l'estrena.

Després d'un canvi d'impressions més aviat mogut, en Mántua sortí esbufegant i saltant de quatre en quatre els graons de l'escala de l'escenari del Nou, mentre des de la porta del despatx de la direcció, una veu que s'assemblava estranyament a la del senyor Davi, declamava els adjectius més destacats de la biografia del popular autor.

Sembla que les raons vingueren perquè en Gastó A. (sh?) Mántua anà a queixar-se a l'empresa que els comedians no assajaven de gust la seva obra.

Es com si el botxi anés a queixar-se al president de l'Audiència que els reus no es deixen executar de bon grat.

Al cantar del gallo ha estat a punt d'acabar com *El rosari de l'aurora*: "sin plumas y cascabeando"—com diu el propietari d'El Dia Gráfico.

Al cantar del gallo passa a l'edat de pedra, afirmen els seus autors.

S'equivoquen. Aquesta obra només hauria "passat" a l'època que els homes anaven de quatre grapes.

El mestre Luna ha posat música a aquesta animalada.

El mestre Luna, pel que es veu, ja viu en el seu mateix cognom.

Al cantar del gallo va obtenir un gran èxit a Madrid.

Heus ací un nou motiu per sentir-nos catalanistes.

Amb motiu de l'estrena d'El pobre no vol la guerra, van citar-se, divendres passat, al Coliseu Pompeia, tots els pacífists de Barcelona.

Èren ben bé una quinzena!... Com que l'autor era el senyor Roig Guimbernat, redactor de La Humanitat, hi havia també a la sala la plana major de l'òrgan humanitari.

Es a dir: unes quinze persones més, els bons sentiments de les quals són una cosa provada.

Doncs bé. Tot i l'excelent disposició d'aquesta part important del públic, va anar d'un que de què, que no s'arma una aferrissada batalla campal. Quin drama, senyors!...

Un dels espectadors que menys recien a dissimular el seu disgust, era el conegut pacífista senyor Francesc Diego i Abad, membre de tots els Comitès contra la Guerra haguts i per haver.

El bon senyor Diego, abans que s'acabés el primer acte va abandonar el teatre. Entre dents, remugava:

—Prefereixo suportar la guerra europea com a beligerant, que no pas un drama com aquest com a espectador!

GRAN TEATRE DEL LICEU
BALLETSS RUSSOS DE MONTE-CARLO

Avui, a les deu nit

Les Sylphides
Los Presagios
El Príncipe Igor

Demà, a les deu nit

Carnaval
Las mujeres de buen humor
Scheherezade

La subvencionada companyia Nicolau s'ha acomiadat del Poliorama i es proposa fer una tournée per les comarques catalanes.

I a les comarques catalanes qui les subvencionarà?

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit
grans partits a quinielas
pels asos de la pala.

Llegim a la secció Teló endins, de La Veu:
El culte periodista senyor Alfred Romea, donarà un recital de guitarra.

El senyor Romea és un excellent artista i un bon home.
Els aficionats als bons homes són convidats a anar a sentir aquest concert de guitarra.

Dos films Columbia-Cifesa en un programa:

ANGEL DEL ARROYO
per Carole Lombard y May Robson

HOMBRES DE ACERO
per Jack Holt i Fay Wray

Avui, al
SALÓ CATALUNYA

La premsa oficiosa ha tractat molt bé Raquel Meller, amb motiu de la seva actuació al Tivoli. Un periodista, particularment entusiasta, ha escrit: *Per a Raquel Meller els anys no passen.*
Per a ella no, però per a nosaltres sí.

El Centre C. Vinarossenc C. (Centre Cultural Vinarossenc Comarcal) va celebrar el dia 5 d'aquest mes el IV Centenari de Lope de Vega amb una funció dedicada als clàssics castellans. Què varen posar en escena? Una obra de Lope? No; ja ho explica el programa:

Celebrándose en toda España la conmemoración del centenario de El Fénix de los Ingenios, el glorioso Lope de Vega, la Junta Directiva de ese Centro, sumándose al homenaje nacional, ha organizado un extraordinario festival artístico en honor de los Clásicos Castellanos y sin reparar en gastos ni sacrificios, ha determinado poner en escena el drama inmortal del egregio poeta don Pedro Calderón de la Barca, titulado El Alcalde de Zalamea...

Que és com si per homenajar Amadeu Vives es toqués una obra del mestre Morera... amb perdó de Calderon, naturalment!

El Be...lasques

L'EXPOSICIO DELS N. I. P. U.

A les Galeries Gaspar els N. I. P. U. (Ninotaires Independents Preus Unics) han inaugurat la seva primera exposició de dibuixos humorístics a càrrec dels dibuixants Junceda, Opisso, Castany, Cornet, Prat, Quelus, Llaveries, Mestres, Moreno, Roca i Calsina. D'aquesta exposició es poden remarcar dues coses: que en Junceda és un dibuixant que no ens el mereixem i que els humoristes d'aquest país—en Castany, afortunadament, no segueix aquesta pauta—a l'hora de fer humorisme se'ns tornen excessivament transcendents i filosòfics i acaben esdevint víctimes d'aquesta embafadora concepció de la gràcia dibuixada. Uns exemples d'això que diem pot ésser aquell melodrama al carbó d'en Calsina i aquelles inevitables escenes dels sense-feina que l'Opisso dedica a totes les exposicions on concorre.

En Llaveries hi ha portat aquell pollastre que fa tants anys que recita el mateix xisto i que els visitants assidus a les exposicions no comprenen com encara no l'han fet a l'ast (el pollastre, no el xisto); en Mestres, que s'ho ha pres molt a la valenta i s'ha sentit decoratiu; en Moreno, que cada dia té més bons colors; en Prat, amb un quadret titulat "Carn a la jardineria", que és excellent d'intenció; en Cornet, que hi exhibeix tres o quatre dibuixets fets al tramvia; en Roca, que ha cuidat poc l'ancèdota; en Quelus, que hi té un enterrament ho d'observació i de colorit; en Castany, amb una "Melangia" que és un prodigi de realització i d'ironia, i... ens sembla que no ens en descuïdem cap ni n'hi afegim cap, com en Passarell, que parla d'en Xirinius malgrat no haver-hi cap obra d'aquest dibuixant exposada. És clar que hi ha en Junceda...
Per acabar: l'exposició N.I.P.U. mereix ésser visitada.

SALA PARES
EXPOSICIONS DE PINTURES
FRANCESC GALI
I MARTI VIVES
VENDA D'UNA COL·LECCIO DE PINTURA CATALANA

LA BERLIETERA

BERLIET DIESEL
15 TONELADAS

COM PRE ME UN BERLIETI - TO LE COS TARA UN RE A LI - TO ...

Orvelles esgarriades

"SILVER JUBILEE"

D'un article de Carles Sentís, enviat especial de L'Instant a Londres, publicat el dia 10:

Vaig notar que ningú no cridava res determinat; ni visca això, ni visca allò. Tothom — cridar massa agudament fora molt vist—va fent: —Eh!... eh!... eh!... eeh!

El Premier de Nova Zelanda, cavall blanc, i vermell de galtes, és el tipus clàssic de l'anglès sa de cos i d'esperit.

Es comprèn que, si el primer ministre de Nova Zelanda és un cavall blanc i vermell de galtes, la gent fessin: eh!... eh! eeh! Es que se'n fumin.

Del mateix article, una mica més avall:

Ha començat una confusió i un atapeïment humà que han fet que els metros o "tubs" no poguessin engolir ningú, que els vehicles que hi havia quedessin de moment immobilitzats, i que haguessin d'anar frec a frec, colze contra colze.

Realment, perquè els vehicles a-nessin colze contra colze, calia que la confusió fos molt gran: volem dir la confusió de l'autor de l'article.

A GRANS MALIS, GRANS REMEIS

Retaillem el següent anunci d'un diari català del matí:

Un tractament radical dels furúncols

En aquest cas sí que es pot dir que és pitjor el remei que la malaltia.

BEN INFORMATS

De L'Instant del dia 6, en una mena de panorama que publicava de les eleccions municipals franceses:

Per exemple, el senyor Herriot és alcalde de Lió; el ministre del Treball, senyor Marquet, ho és de Bordeus; el ministre de Negocis Estrangers, senyor Laval, ho és d'Aubervilliers, etc., etc.

Etç., etc., evidentment. Adrién Marquet era ministre del Treball en el govern Doumergue, però no pas en l'actual gabinet Flandin, del qual no forma part.

Serà qüestió que L'Instant trameti un enviat especial a Bordeus.

LA SALUT ABANS QUE TOT

Un títol de L'Instant del dia 8:

Sembla que la salut de la reina mare de Bèlgica és de moment.

Amb una salut així no es pot anar enlloc.

EL POBRE PATRO

Retaillem del número d'abril de La Voz del Género de Punto:

Anécdotes y puntos de vista comerciales. — No nos cansaremos nunca de aconsejar a los patronos de géneros de punto, y a todos los patronos en general, de España y de las Américas Latinas, la necesidad de asociarse, sindicarse, si no quieren verse despojados de sus caudales y ahorros. Se ha extendido como una epidemia la manía del odio a los patronos. Hasta el Santo Padre en sus Encíclicas, el P. Labura, S. J., en sus conferencias, y Gil Robles (el único gran político español en que se podría confiar), todos truenan contra el patrono, aconsejándole que entregue a sus obreros o dependientes, el fruto de sus desvelos y ahorros. "Si no se los daís, dicen, será justo que ellos se los tomen." ¿No es esto aconsejar el robo? ¡Qué les vamos a hacer!... ¡Nada!, señores patronos, a sindicarse y defenderse.

A sindicarse, a defensar-se i sobretot a divertir-se llegint La Voz del Género de Punto.

ELS TRUC DELS PROS

El "Full Oficial del Dilluns" del dia 13 de maig, en la ressenya del partit Sunderland-Selecció catalana, diu que els nostres jugadors van tenir algun moment que semblava com si s'anessin, però: "Però immediatament, com si s'atruessin a castigar l'atreïment dels nostres d'intentar plantar-los cura, els equípners del Sunderland iniciaven un altre dels seus magnífics avanços que no podien tallar els nostres i obtenien un parell de gols més com per a demostrar eficaçment que ells eren els únics anys del camp.

Si els anglesos feien els gols de dos en dos, ho veiem tot clar. Tot menys que el resultat fós senar...

"El Be Negre" al Saló de l'Automòbil

Un matrimoni de la quinta de la Mitlinguet, volta per l'Exposició. De prompte els ulls del marit s'animen d'una llum estranya, com s'escau a totes les llums de les exposicions. Resta parat enfront del primer Hispano que vingué al món, i exclama amb veu entelada per l'excitació: —Tu, mira, un automòbil!

A una senyora li donen un prospecte, i ella, després d'haver-li donat una ullada, el llança dissimuladament. Un jove que ho veu, el cull ràpidament i, sollicit, diu: —Senyora, miri, que li ha caigut això.

Fa molta estona que un individu es passeja per dalt d'un "stand", anant i venint per entremig dels cotxes. Per fi, un empleat creu convenient de perdre'l de vista, i delicadament li pregunta: —El senyor potser vol adquirir algun model, o potser només desitja informes?

—No, home, no; és que, veurà, un servidor ha estat atropellat tres vegades, i no es pot imaginar la il·lusió que em fa poder-me passejar per entremig de tants autos sense por d'ésser-ne víctima.

Un home exageradament elegant està contemplant una immensa banyera de cinc places exposada en un dels "stands" que ha cridat més l'atenció. Un venedor sollicit se li acosta amb evidents intencions de fer-li l'article.

—Què, què li sembla?

—Home, no està malament. Què val aquest trasto?

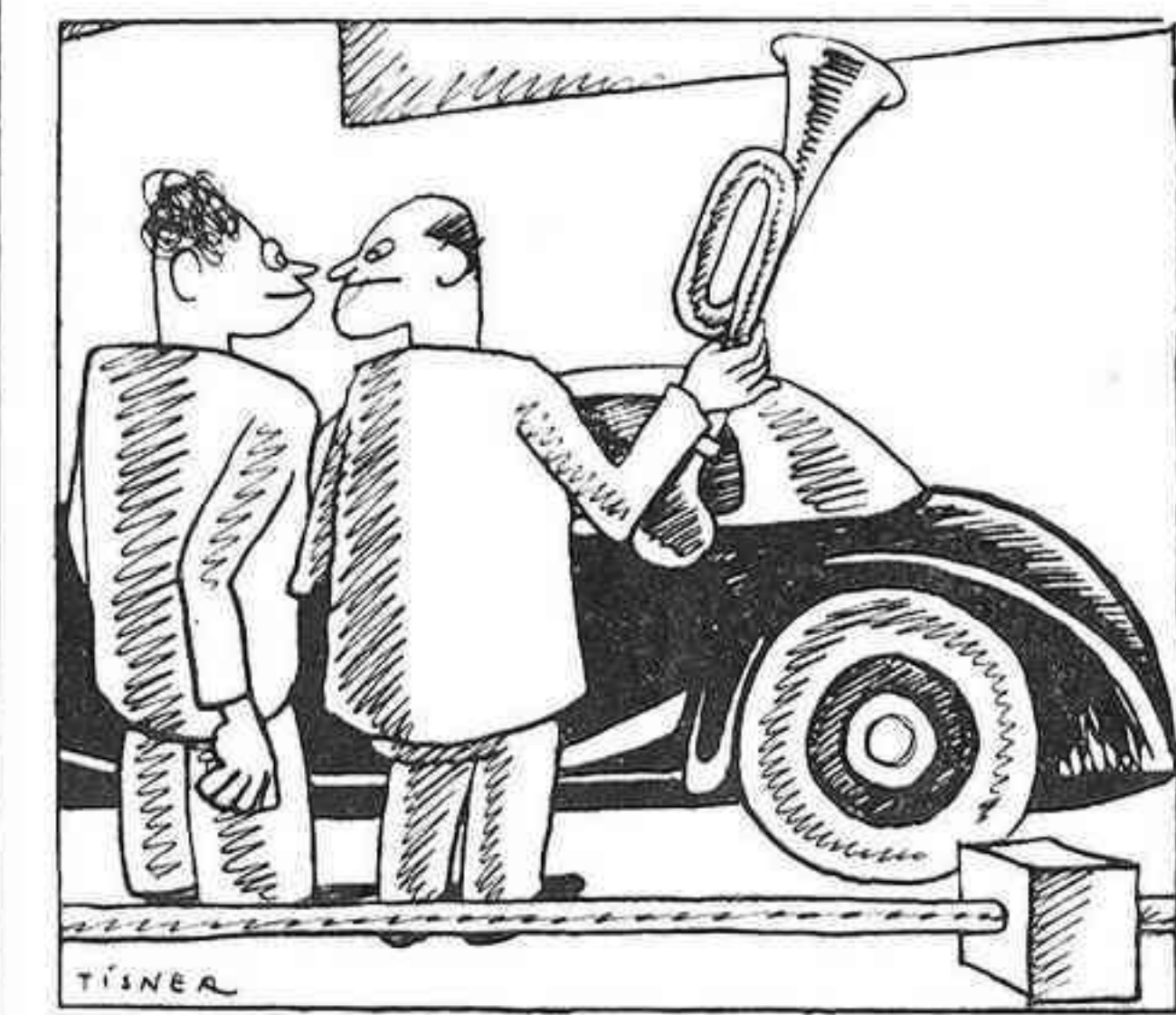
—Noranta-cinc mil pessetes, comptant-hi els neumàtics.

L'home rumia un moment, i després:

—Bé, així ja tornaré. No porto sueltó.

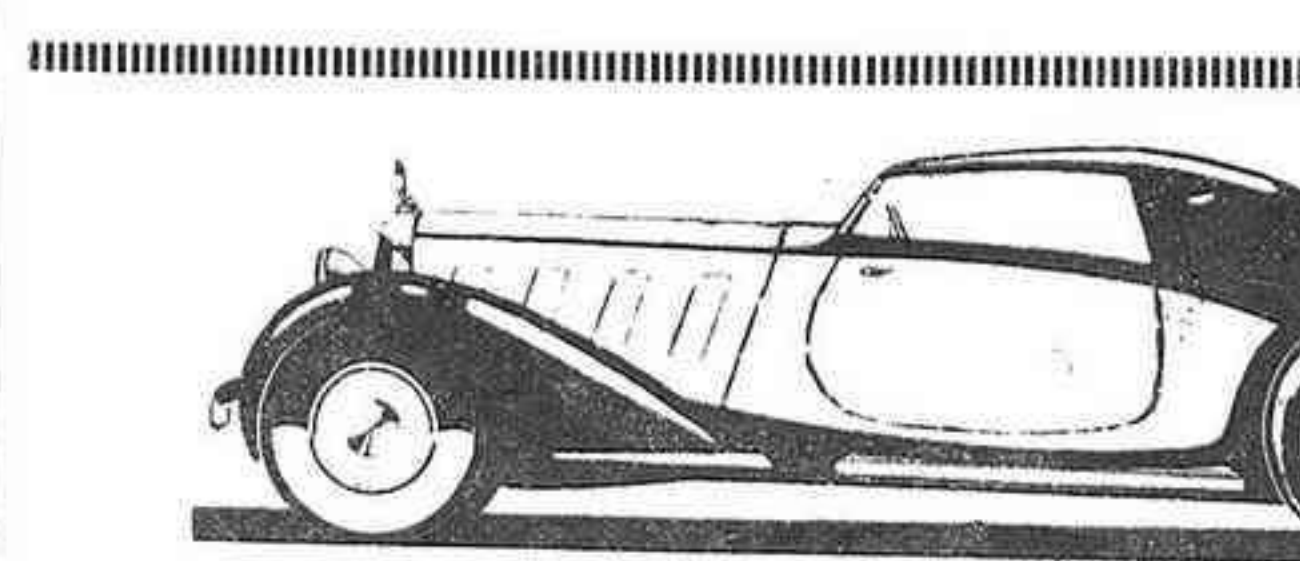
El porter que ens serví de cicerone ens facilità una llista impresa dels cotxes més apropiats segons els diferents persones. La transcriurem perquè serveixi d'orientació, una mena d'orientació professional:

- Modistes: Singer.
- Empleats del metro: De Soto.
- Xatos: Nash.
- Bèl·lics: Krupp.
- Comunistes: Internacional.
- Estiuejants: Nacional Sitges.

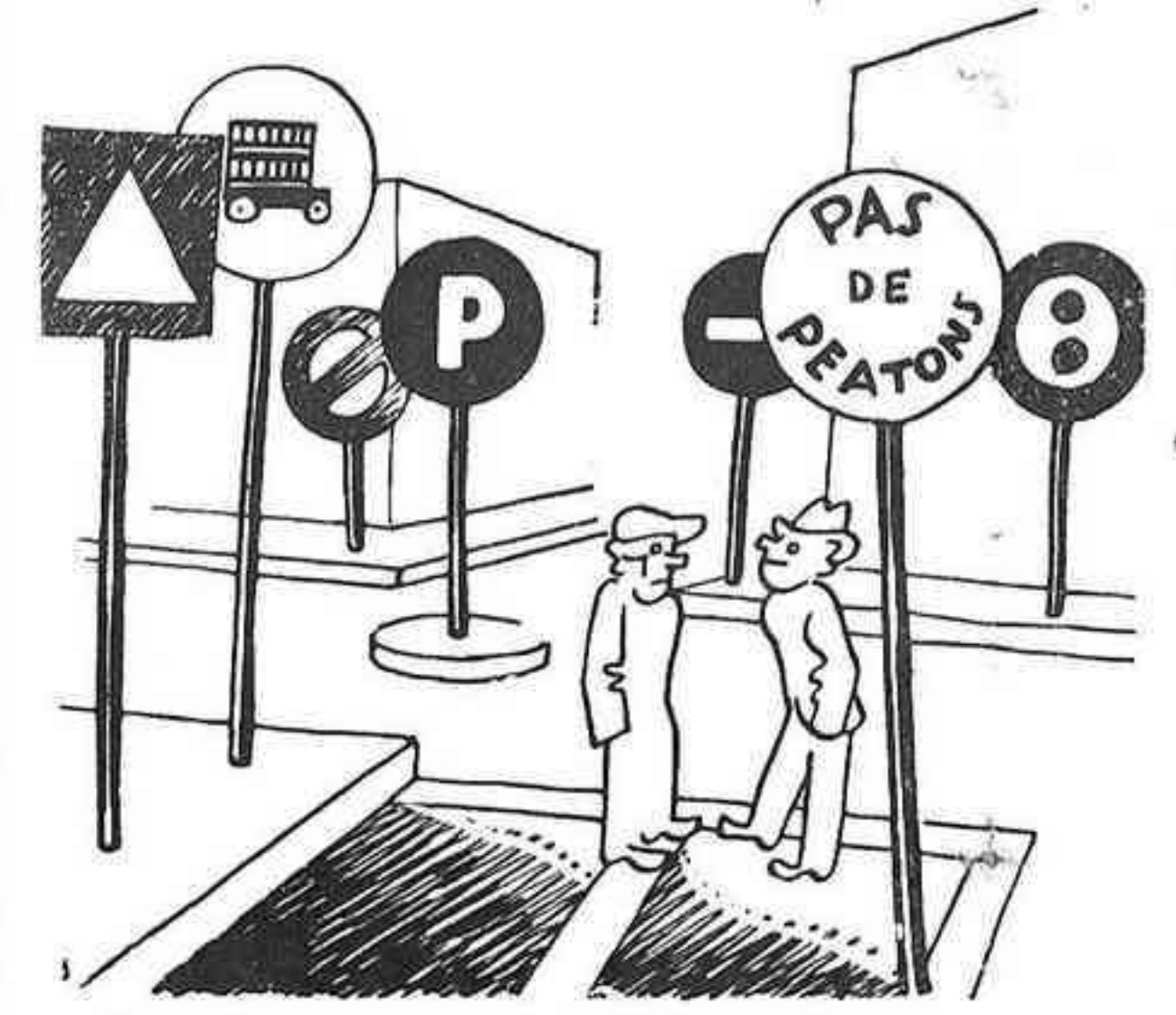

—No ho sé... tinc por que aquesta botzina no sigui prou aerodinàmica.

- Boxadors: Ford.
- Pescadors de canya: Paige.
- Aristòcrates: La Fayette.
- Forners: Packard.
- Betes-i-fils: De Dion Bouton.
- Nosaltres: Mercedes Benz.
- Fumadors i enamorats: Alfa Romeo.
- Ciclistes: Steyer.
- Senyora López Heròdia: Dodge

De tots els que es presentaren a la VII Exposició, aquest cotxe aerodinàmic ha causat més sensació.

—No hi has anat, al Saló de l'Automòbil? —Què volies que hi anés a fer: escollir l'auto que m'ha d'atropellar?

(per allò de "Dodge homes i una mujer"). Senyor Franchi Roca: Federal. Senyor Carles Sindreu: Austin. Senyor Grifé: Skoda.

prop, ja deixava de fer el ninot, i es posava a repartir prospectes com un desesperat. Ninot escaldat, de l'aigua tèbia en fuig.

Un avió, i al seu costat, un rètol: "Construït en sèrie". Un taronger

Assegudes dins un "roadster", dues noies escolten les explicacions del venedor, i fan veure que són

...del VII Saló de l'Automòbil

No penseu que per molt córrer molta benzina gasteu; poc a poc se'n gasta poca però molt més tard arribeu.

Tan si feu la llençadora com si al "ralenti" morxeu la benzina sempre es gasta: si teniu cotxe ho sabeu.

Tant sols fins ara els grans savis han establert una llei: per fer de benzina estalvis, Enomomitzador "Erley".

Informes: RAMON URGELL carrer Urgell, 125, "Pera" "B". Telèfon 35387. — Barcelona.

de València, que ha vingut a veure les jalles de l'Exposició, fa el viu. —Quines coses d'acabar! Com si no ho sabéssim de sobres que a-queixes coses no poden fer-se en broma!

presumptes compradors. Dos lectors de Crònica ho comenten. —Aquestes misses esperen que vinguin a fer-los-hi l'interviú i la fotografia.

Divendres hi hagué concert per la Banda Municipal, i cridà fortament l'atenció el fet que el seu director es passés moltes estones contemplat diferents models de motos davant l'"stand" B. S. A. El rumor que volia comprar-se una moto corregué pels salons com un esperit. Efectivament, al vespre totes les converses giraven sobre la moto de Grignon.

L'activitat ministerial

El ministre d'Estat, senyor Juan José Rocha, ha vingut expressament a Barcelona per assistir, en nom del govern, a la clausura de l'Exposició de l'Automòbil.

En justa correspondència, el ministre d'Indústria i Comerç, senyor Aizpín, acudirà, també en nom del govern, a la pròxima reunió de la Societat de Nacions, que s'ha de celebrar a Ginebra.

Periodisme

S'espera que de retorn de París i Londres, Carles Sentís, l'actiu enviat especial de L'Instant, es desplaçarà a Reus, on donarà per finalitzats els seus reportatges—interessantíssims—per tot Europa.

Més Història d'Espanya...

ganizada por el Papa. Estaban aquéllas al mando de D. Juan de Austria, hermano de Felipe II. Los turcos, que amenazaban conquistar a Europa, quedaron completamente derrotados y desalentados 7 de octubre de 1571). La victoria de Lepanto es el triunfo naval más glorioso que registra la Historia. Para conmemorarla el Papa San Pío V estableció la fiesta de Ntra. Señora de las Victorias o del Santísimo Rosario.

106. ¿Por qué se juntó Portugal a España? — Portugal se juntó a España por haber heredado aquella corona Felipe II, pariente más próximo del difunto rey, aunque necesitó valerse de la fuerza para que fuesen respetados sus derechos.

LECTURA 13

REINAR CON CRISTO

En cierta ocasión avisaron a Felipe II que los flamencos pedían la libertad de cultos. El rey Prudente reunió a los mejores teólogos españoles en demanda de consejo. Todos a una le contestaron que atendidas las circunstancias la podía permitir; mas el sabio monarca replicó a la docta asamblea: —No pregunto si puedo, sino si debo.

Habiéndole contestado que no tenía obligación, se dirigió a un crucifijo que había en la sala y formuló esta piadosa y edificante plegaria: —No permitáis, Señor, que yo reine en donde no estéis Vos.

LECCION 14

DINASTIA AUSTRIACA:

FELIPE III, FELIPE IV Y CARLOS II (1598-1700)

107. ¿Cómo resume usted el reinado de Felipe III? — Felipe III no heredó el talento de su padre Felipe II, pero, como él, fué muy virtuoso. Continuó la guerra de los Países Bajos, donde se señalaron nuestros Tercios. En su reinado se expulsó de España a los moriscos, que por sus crímenes y aspiraciones de reconquista se hicieron insoportables.

LA VOLTA CICLISTA A ESPANYA

—I per què sempre arriben junts? —és que és la primera vegada que la fan i deuen tenir por de perdre's.

FAZANY

D'EL BE NEGRE del 17 de maig del 1932:

De tot Espanya ens arriben emocionants adhesions. Què esperen per enviar diners?

Per tal que els nostres llegidors es puguin fer càrrec de Pentusiasme que ha desvoltat la campanya d'EL BE NEGRE i EL IMPARCIAL contra l'Estatut, reproduïm a continuació uns quants dels milers i milers de telegrams de felicitació que hem rebut:

Tenderos de Lorca que venden tejidos de fabricantes catalanes, indignados ante inconcebible falta de estrechamiento de lazos de dichos fabricantes que quieren cobrar sus facturas, felicitan con gozo a EL BE NEGRE y su condicionado EL IMPARCIAL por su campaña contra el Estatuto.—Procopio Pérez, tendero. En señal de protesta contra Estatuto ignominioso, ayer cerré las puertas de mi tienda de ultramarinos diez minutos antes de la hora de siempre.—Floreal Manzanilla, juez municipal de Las Navas de Hernán Cortés (provincia de Albatete).

Bien, bien, bienes negros. La Patria Hispana os alienta.—Juanito de los Monteros, administrador de "La Patria Hispana", compañía de Seguros de Archidona de la Sierra. ¡Viva Cataluña española! ¡Muera Cataluña no española! ¡Viva el Estatuto español! ¡Muera el Estatuto catalán! ¡Viva la unidad! ¡Muera la desunión! Feliz año nuevo.—Gonzalo Gómez, presidente de la Sociedad recreativa "La Suerta Luca".

Màrius.—Sort que tot queda a casa!

VIDES FOSQUES

Comèdia immoral

(L'acció es un cinquè pis de l'Ex-camp, on no hi ha cap soïrè i els protagonistes van disfressats de gent del carrer. Aquests són marit, muller, la minyona i mig protagonista que no surt, com es veurà. Sona la ràdio.)

ELL.—(Llegeix el diari i el comenta en veu alta. Perquè no el tinguin per guillat, fa veure que es dirigeix a la dona, que prou feina té a la cuina.) Em sembla que aquesta colla aviat cauran

ELLA.—(Des de dintre): Lluis, vols venir a obrir aquesta llauina, que s'ha trencat la clau?

ELL.—(Fent una frase de cara al públic): Ni les claus resisteixen a llauina!

(El públic comença a esquarterar-se. A dintre se senten uns sorolls estranys, com si s'arrangessin una caldera. Per fi surt ell, amb el rostre triumfant i s'asseu altra volta a la taula. La ràdio va donant anuncis.)

ELL.—Encara no està aquest sopar? Ja fa un quart que m'espero.

ELLA.—De seguida està, Lluis. Es que avui he tingut molta feina.

(Les mares que hi ha al públic comencen a emportar-se'n la canalla, que es ruboritzava davant l'esperat de la contestació i el mal camí que ensenya a les filles. Per fi, ELLA, amb la minyona al darrera portant una olla ridícula, que la posava a la taula. S'asseu (no colla ni la minyona, sinó ELLA) i fan veure que sopen i enrounen, cur ja saben que mentrestant va baixant el teló.)

ELLA.—Encara no està aquest sopar? Ja fa un quart que m'espero.

ELLA.—De seguida està, Lluis. Es que avui he tingut molta feina.

(Les mares que hi ha al públic comencen a emportar-se'n la canalla, que es ruboritzava davant l'esperat de la contestació i el mal camí que ensenya a les filles. Per fi, ELLA, amb la minyona al darrera portant una olla ridícula, que la posava a la taula. S'asseu (no colla ni la minyona, sinó ELLA) i fan veure que sopen i enrounen, cur ja saben que mentrestant va baixant el teló.)

ELLA.—Encara no està aquest sopar? Ja fa un quart que m'espero.

ELLA.—De seguida està, Lluis. Es que avui he tingut molta feina.

(Les mares que hi ha al públic comencen a emportar-se'n la canalla, que es ruboritzava davant l'esperat de la contestació i el mal camí que ensenya a les filles. Per fi, ELLA, amb la minyona al darrera portant una olla ridícula, que la posava a la taula. S'asseu (no colla ni la minyona, sinó ELLA) i fan veure que sopen i enrounen, cur ja saben que mentrestant va baixant el teló.)

ELLA.—Encara no està aquest sopar? Ja fa un quart que m'espero.

ELLA.—De seguida està, Lluis. Es que avui he tingut molta feina.

(Les mares que hi ha al públic comencen a emportar-se'n la canalla, que es ruboritzava davant l'esperat de la contestació i el mal camí que ensenya a les filles. Per fi, ELLA, amb la minyona al darrera portant una olla ridícula, que la posava a la taula. S'asseu (no colla ni la minyona, sinó ELLA) i fan veure que sopen i enrounen, cur ja saben que mentrestant va baixant el teló.)

ELLA.—Encara no està aquest sopar? Ja fa un quart que m'espero.

ELLA.—De seguida està, Lluis. Es que avui he tingut molta feina.

(Les mares que hi ha al públic comencen a emportar-se'n la canalla, que es ruboritzava davant l'esperat de la contestació i el mal camí que ensenya a les filles. Per fi, ELLA, amb la minyona al darrera portant una olla ridícula, que la posava a la taula. S'asseu (no colla ni la minyona, sinó ELLA) i fan veure que sopen i enrounen, cur ja saben que mentrestant va baixant el teló.)

ELLA.—Encara no està aquest sopar? Ja fa un quart que m'espero.

ELLA.—De seguida està, Lluis. Es que avui he tingut molta feina.

(Les mares que hi ha al públic comencen a emportar-se'n la canalla, que es ruboritzava davant l'esperat de la contestació i el mal camí que ensenya a les filles. Per fi, ELLA, amb la minyona al darrera portant una olla ridícula, que la posava a la taula. S'asseu (no colla ni la minyona, sinó ELLA) i fan veure que sopen i enrounen, cur ja saben que mentrestant va baixant el teló.)

ELLA.—Encara no està aquest sopar? Ja fa un quart que m'espero.

ELLA.—De seguida està, Lluis. Es que avui he tingut molta feina.

(Les mares que hi ha al públic comencen a emportar-se'n la canalla, que es ruboritzava davant l'esperat de la contestació i el mal camí que ensenya a les filles. Per fi, ELLA, amb la minyona al darrera portant una olla ridícula, que la posava a la taula. S'asseu (no colla ni la minyona, sinó ELLA) i fan veure que sopen i enrounen, cur ja saben que mentrestant va baixant el teló.)

ELLA.—Encara no està aquest sopar? Ja fa un quart que m'espero.

ELLA.—De seguida està, Lluis. Es que avui he tingut molta feina.

(Les mares que hi ha al públic comencen a emportar-se'n la canalla, que es ruboritzava davant l'esperat de la contestació i el mal camí que ensenya a les filles. Per fi, ELLA, amb la minyona al darrera portant una olla ridícula, que la posava a la taula. S'asseu (no colla ni la minyona, sinó ELLA) i fan veure que sopen i enrounen, cur ja saben que mentrestant va baixant el teló.)

Per a vestir amb elegància i per pocs diners

Casa Bastida

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria sistema Nord-Americà

Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, en vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.

Vestits a 15, 25, 40, 60 i 60 pessetes.
Pantalones a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes.
Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes.
Camises de seda a 12 i 15 pessetes.
Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes.

Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom. SECCIO DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil anglès.